

ministerens side at være flintrende ligeglad og fortsætte denne løbsagte omgang med mandater?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2807

7) Til statsministeren af:

Lene Espersen (KF):

»Vil statsministeren oplyse om sit syn på mandattagningen i Folketingets Europaudvalg?«

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Spørgsmålet fra fru Lene Espersen lyder, om jeg kan oplyse om mit syn på mandattagningen i Folketingets Europaudvalg, og det vil jeg meget gerne.

Jeg har det sådan, at lige siden Danmark stemte ja til medlemskab af det europæiske samarbejde i 1972 har jeg selv følt, at vi i Danmark opbyggede den bedste måde, den mest demokratiske måde at håndtere vores deltagelse i beslutningsprocesserne i det europæiske samarbejde på.

Derfor finder jeg, og det finder hele regeringen, alle ministre finder, at Folketingets Europaudvalgs arbejde er det demokratiske omdrejningspunkt for afgivelse af mandater for deltagelse i beslutningsprocessen.

Vi glæder os til at komme hen i Folketingets Europaudvalg næsten hver gang, og vi appellerer af al vor evne til medlemmernes humør i Folketingets Europaudvalg, og jeg mener også, at vi forbereder os ekstremt godt.

Så vil jeg også godt bekræfte over for fru Lene Espersen, at beretningerne fra Folketingets Europaudvalg står meget klart for os, og at vi meget klart ser for os, at der er to typer af situationer, vi er i. Den ene er orienteringssituationen, og den anden er forhandlingsmandatet, hvis der er tale om beslutninger af vidtrækkende betydning – eller større rækkevidde for nu at citere fru Lene Espersen helt korrekt. Jeg mener, som jeg sagde det: Vi har et ekstremt velfungerende system.

Jeg skal så igen minde om, synes jeg, hvad indhold angår, som jeg håber måske også kan bekræfte fru Lene Espersens, ved jeg, humoristiske sans og stærke sans for indhold, at vi har stemt om europapolitikken på miljøområdet tre gange i Folketinget. Det ved fru Lene Espersen,

det ved Europaudvalget, det ved regeringen og miljøministeren.

Og det har selvfølgelig også været grundlaget for, vores – synes jeg – meget udmærkede samarbejde om det her spørgsmål. Og det andet, jeg vil nævne, er, at også arbejdsministeren har skrevet et godt brev til Folketingets Europaudvalg, hvor han lige så omhyggeligt belyser forløbet.

Så jeg vil appellere til fru Lene Espersen om at tage brevvekslingen, redegørelsen, grundlaget og baggrunden og det, jeg siger her i dag, som udtryk for stor respekt for udvalgets arbejde og et ønske om et fortsat godt samarbejde med udvalget.

Lene Espersen (KF):

Jeg tror, det var udenrigsministeren, der i sidste uge i et humoristisk øjeblik sagde, at kun en tåbe frygter ikke Europaudvalget. Og det er selvfølgelig korrekt, når statsministeren fremhæver, at den her diskussion måske mere er en teknisk diskussion, end den egentlig er en politisk diskussion om de berørte emner.

Men grunden til, at vi forfølger emnet, og grunden til, at vi konservative mener, at de to sager, der har været omtalt i dag, er særdeles uheldige for folkestyret, har jo noget at gøre med den måde, vi har indrettet os på med et Folketing og en regering, der tager til Bruxelles og afgiver mandater og stemmer.

Vi sidder jo som folketingsmedlemmer og er i høj grad, hvad man vel egentlig kan betegne repræsentanter for det civile samfund. Vi skal sikre, at folkets stemme bliver hørt, når vi diskuterer europapolitik herinde. Og det, der jo er problemet, er, at når vi går op i Folketingets Europaudvalg og giver mandat, så er det i blind tillid til, at ministeren gør præcis det, ministeren har lovet, og at ministeren ikke gør mere og noget mere vidtrækkende end det, som er blevet tilkendegivet.

Problemet er jo for os, at der ikke er noget, der hedder forventet efterbevilling, hvis det viser sig, at ministeren har misrøgtet den opgave, ministeren stod over for. Det kan godt være, at statsministeren ikke synes, at der er grundlag for at tage en principiel diskussion i dag, men jeg synes for det fremtidige samarbejdes skyld, at det er problematisk, at vi sidder som folketingsmedlemmer og påtager os et vældig stort ansvar, og at vi efterfølgende ingen muligheder har ud over at tage et par breve til efterretning, når tingene går galt. Og det synes jeg ærlig talt